

med Hænderne bagpaa Ryggen og flyttede sit tve-tydige Smil fra den ene Side af Ansigtet over til den anden.

Da alle Gæsterne vare forsamlede, viste Købmand Villing sig paa Forstuetrappen ud til Gaarden med hvide Handsker paa og bad tilbords. Med de fire Musikanter og Brudeparret i Spidsen drog Bryllupskaren i et højtideligt Optog ind i det flagsmykkede Telt, hvor det lange Brudebord stod dækket med dampende Grødfade, store Ølkrus og enkelte Glas med Rødvin. Midt paa Bordet ragede en alenhøj Tærte op, og foran den øverste Ende, hvor Brudeparret tog Plads, bredte sig en møllestensstor Lagkage med de Nygiftes Navnetræk i Hindbærmarmelade.

Efter at Villing fra den nederste Bordende havde budt Velkommen og bedt en Bøn, kom Skeerne i Bevægelse, og alle blev hurtigt enige om, at Maren Smeds denne Gang havde skilt sig fra sit Værk med Ære. For dem, der endnu brugte at tage Varsel af Bryllupsgrøden, blev der idag ikke noget at skumle over, og de ti Husmandskoner, der besørgede Opvartningen, foer ustandseligt omkring med fyldte Skaale i de opløftede Hænder, for at ikke den Skam skulde overgaa dem, at nogen af Gæsterne gav sig til at banke med sin Ske paa et tomt Fad.

Da ogsaa Stegene var kommen paa Bordet, begyndte Talernes Række. Først holdt Højskoleforstanderen den egentlige Bryllupstale, et bevæget Jubeludbrud, der fremtvang Taarerne Bordet rundt. Derefter talte Emanuel, som nu havde aflagt sit Ornat. Han takkede Vennerne for den Tillid, hvormed de havde optaget ham — en fremmed — i deres Samfund og henvendte særlig denne Tak til sine Svigerforældre, i hvis Hus han havde fundet et nyt Hjem. Herefter rejste Anders Jørgen sig med forfjamsket Mine, fremstammede med uhørlig Stemme nogle Ord og satte sig igen. Det oplystes at have været en Skaal for Fædrelandet, og Hurraerne fulgte